

בס"ד. ש"פ שופטים, ד' אלול, ה'תשט"ז

(הנחה בלתי מוגה)

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך גו'.¹ ומבואר בדרושי חסידות² שמ"ש בכל שעריך הוא ע"ד מ"ש³ נודע בשערים בעלה. והענין בזה, דהנה, מ"ש נודע בשערים בעלה קאי על אשת חיל⁴ שהיא כנסי, וא"כ בעלה היינו קוב"ה, כמ"ש⁵ כי בועלייך עושייך ה' צבאות שמו, וכמארז"ל⁶ אין אשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, שנאמר כי בועלייך עושייך גו', שזהו"ע הנישואין. והקשה בזהר⁷, דא"כ, איך אפשר להיות נודע בשערים בעלה, הלא הא"ס ב"ה הוא נעלם בתכלית ההעלם ואין מי ששיגוהו כו'. ומבואר בזהר שני תירוצים. תירוץ הא', שהפירוש נודע בשערים הוא, דאיהו אתיידע ואתדבק לפום מה דמשער בליבי כל חד כמה דיכיל לאתדבקא ברוחא דחכמתא [כמובא בתניא⁸], והיינו, שהפירוש דשערים הוא מלשון השערה, שאין זו ידיעה אמיתית אלא השערה בלבד, ובכללות הו"ע ידיעת המציאות ולא השגת המהות. ותירוץ הב', שהפירוש דשערים הוא מלשון שיעור ומדה, וקאי על העשר ספירות שהם בשיעור ומדה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר⁹, דכיון שהגילוי על ידם הוא במדידה והגבלה, לכן דוקא על ידם אפשר להשיג בו ית', ע"י המשלים מעשר כחות הנפש וכיו"ב, וכמ"ש¹⁰ מברשי אחזה אלקה, דידיעה זו היא השגה ממש ולא השערה בלבד, שהרי אחזה הוא תרגום של ראי', היינו ראי' ולא השערה בלבד. והיינו, שבבחי' האלקות שבספירות אפשר להיות השגה, משא"כ בבחי' האלקות שלמעלה מהספירות הידיעה היא בדרך השערה בלבד.

(ב) **וביאור** הענין, כידוע שיש נו"ן שערי בינה, שזהו מ"ש בכל שעריך, כל בגימטריא נו"ן (שהרי האות ב' היא מאותיות השימוש),

-
(1) ריש פרשתנו.	(6) סנהדרין כב, ב.
(2) ראה ד"ה שופטים באוה"ת פרשתנו ע' תתג ואילך. סה"מ תרכ"ט ע' רצה ואילך.	(7) ח"א קג, א. וראה גם לקו"ת מטות פה, ב ואילך.
(3) תר"ל ע' שלו ואילך. ועוד.	(8) בהקדמה וברפמ"ד.
(4) משלי לא, כג.	(9) ספר יצירה פ"א מ"ד.
(5) שם, י.	(10) איוב יט, כו.
(6) ישעי' נד, ה. וראה שמו"ר ספ"טו.	

שהם נו"ן שערי בינה, וענינם הוא כמו שער הנפתח לצאת בו לחוץ, והיינו, שאור ההשגה שבמוח יוצא ונתפס בלב, שהלב משער ומשיג את ההתבוננות. אך כדי שתהי' המשכת המוחין בהמדות צ"ל תחילה העלאת המדות אל המוחין, שזהו מ"ש¹¹ עיני כל אליך ישרו, כל בגימטריא נו"ן, והו"ע נו"ן שערי בינה שעל ידם נעשית העלאת המדות אל המוחין, ועי"ז נעשית אח"כ המשכת המוחין למדות.

אמנם מ"ש נודע בשערים בעלה היינו שנמשך בנו"ן שערי בינה בחי' נעלית יותר. דהנה, כשם שישנם נו"ן שערי בינה, כמו"כ ישנם גם ל"ב נתיבות חכמה. והחילוק שביניהם, שנו"ן שערי בינה ענינם הוא לחבר המוחין עם המדות, ול"ב נתיבות חכמה ענינם הוא לחבר חכמה ובינה, להיות נקודה בהיכלא¹². וענין זה הוא ע"ד משנת"ל¹³ בהחילוק שבין רצון העליון לרצון התחתון, שרצון התחתון הוא רצון שנולד ע"י השכל, ורצון העליון הוא רצון שלמעלה מהשכל, רצון עצמי. וזהו גם החילוק בין נו"ן שערי בינה ול"ב נתיבות חכמה, שנו"ן שערי בינה שענינם הוא המשכת המוחין במדות הו"ע המשכת רצון התחתון שנולד ע"י השכל, ול"ב נתיבות חכמה ענינם הוא המשכת רצון העליון, היינו, רצון שלמעלה מהשכל שהמשכתו ע"י החכמה, ומהחכמה נמשך לבינה. וזהו נודע בשערים בעלה, שהו"ע המשכת רצון העליון ע"י ל"ב נתיבות חכמה בנו"ן שערי בינה.

וזהו גם מ"ש¹⁴ ושמתי כדכד שמשותין ושעריך לאבני אקדח וכל גבולך לאבני חפץ, שעריך הם נו"ן שערי בינה, שענינם הוא להיות נמשכים במדות, שזהו אבני אקדח, אקדח הוא מלשון כי אש קדחה¹⁵, כקדוח אש¹⁶, שהוא ענין התלהבות המדות. ועוד זאת, וכל גבולך לאבני חפץ, כל גבולך קאי על נו"ן שערי בינה שהם בהגבלה, ובהם צריך להמשיך ולאחד אותם עם בחינת אבני חפץ, שהוא ענין נתיבות חכמה.

11 תהלים קמה, טו. וראה לקו"ת שם. סידור (עם דא"ח) נד, ג.
 12 ראה זח"א ו, רע"א. תקו"ז ריש תיקון ה (יט, א). תיקון כח (עב, ב). ועוד. תניא אגה"ק ס"ה (קז, א). לקו"ת ר"פ ראה (יח, ב).
 13 ד"ה והי' עקב תשמעון דש"פ עקב
 פ"ד ואילך; ד"ה ושמתי כדכד דש"פ ראה פ"ב ואילך (לעיל ע' 138 ואילך; ע' 161 ואילך).
 14 ישע' נד, יב. וראה גם לקו"ת פ' ראה כו, א ואילך.
 15 האזינו לב, כב.
 16 ישע' סד, א.

ג) וזהו שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך, שענינו בעבודת האדם הוא כידוע¹⁷ שכל שעריך קאי על השערים שבגוף האדם, כדאיתא בספר יצירה¹⁸ שהגוף יש בו ז' שערים כנגד ז' האותיות בג"ד כפ"ת, והם ב' העינים, ב' האזנים, ב' נחירי האף והפה, ונקראו בשם שערים משום שבהם ועל ידם מתקשר האדם עם מה שמחוץ הימנו, הן עי"ז שמקבל על ידם מבחוץ והן עי"ז שמוציא על ידם אל החוץ. וכיון שבשערים אלו אפשר להיות שימוש גם להקליפות שבלעו"ז, שלכן צריך להזהיר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם גו"¹⁹, הנה עז"נ שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך, שעל כל השערים שבאדם צריך להעמיד שופטים ושוטרים, שופטים הו"ע פסקי דיני התורה שעל ידם יודעים את המותר ואת האסור, ובכללות הו"ע העבודה בבחי' הבנה והשגה, ושוטרים שענינם לרדות במקל (כפירוש רש"י²⁰) הו"ע העבודה דקבלת עול, ובלשון רז"ל²⁰ לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצה"ר כו'. והיינו, שלא מספיק ענין ההבנה וההשגה בלבד, אלא צ"ל גם ענין הקבלת עול. וב' עינים אלו (השגה וקבלת עול) מסייעים זל"ז, והיינו, שע"י הקבלת עול נעשית ההבנה וההשגה בשלימותה, וע"י ההבנה והשגה נמשכת הקבלת עול בפנימיות. וע"ד מארז"ל²¹ אילמלא דוד לא עשה יואב מלחמה (לעולם ירגיז כו', קב"ע), ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה (השגה). וממשיך בכתוב ושפטו את העם משפט צדק²², והיינו, שכאשר האדם מעמיד שופטים ושוטרים בכל ז' השערים שבו, לשמור ששערים אלו לא ישמשו עבור עינים של לעו"ז, שאז נקראים שערי צלמות²², אלא ישמשו רק עבור עיני קדושה, שאז נקראים שערי צדק²³, אזי נעשה הענין דנודע בשערים בעלה, שנעשה אצלו הענין דידיעת אלקות בב' הפירושים והאופנים האמורים לעיל, והיינו, שנמשכים נו"ן שערי בינה, וגם ל"ב נתיבות חכמה, שהו"ע המשכת רצון התחתון וגם רצון העליון, כפי שמסיים בכתוב²⁴ למען תחי' וירשת את הארץ, דארץ הוא מלשון רצון, והיינו רצון התחתון וגם רצון העליון.

וענין זה הוא הכנה לראש השנה, והיינו, שע"י העבודה דשופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך גו' ושפטו את העם משפט צדק,

17) ש"ך עה"ת ריש פרשתנו. וראה ח"ג קיג, ב.
 בארוכה אוה"ת ריש פרשתנו. ועוד.
 18) פ"ד מי"ב. וראה של"ה סוף פרשתנו.
 19) שלח טו, לח.
 20) תהלים קיח, יט.
 21) פרשתנו שם, כ.
 22) סנהדרין מט, א.
 23) איוב לח, יז.
 24) פרשתנו שם, כ.

אזי הולכים בבטחון גמור ובשמחה להדין ומשפט דר"ה, כיון שיודעים
שהוא ית' ישפוט²⁵ תבל בצדק²⁶.

(25) תהלים צו, יב (שם ט, ט). ויק"ר פ"ל, דש"פ נצבים-וילך (לקמן ע' 202 ואילך).
ד. — נתבאר בארוכה בד"ה אתם נצבים (26) חסר הסיום (המו"ל).